

AKADEMIKERNES CENTRALORGANISATION

Den 23. marts 1979

Bemærkninger til enkelte bestemmelser i forlængelsesloven.*ad § 3, stk. 1, nr. 1):*

AC går ud fra, at lovens formulering ikke hindrer parterne i en overenskomst i efter lovens ikrafttæden at aftale ændringer, som ikke medfører øgede lønudgifter.

Som eksempel på sådanne ændringer kan nævnes regler for adgang til tjenestefrihed uden løn.

Det er naturligvis klart, at sådanne ændringer i givet fald må gennemføres i enighed mellem parterne og under respekt af fredspligten, jfr. lovforslagets § 12.

ad bemærkningerne til § 9, stk. 2:

AC går ud fra, at der i 2. linje skal stå § 4 og ikke § 3.

ad §§ 5 og 10:

AC finder, at det er særdeles uheldigt, at man slår hele den offentlige sektor sammen og afsætter 1¼ pct. af den samlede lønsum til specielle krav m. v. Hermed går man på tværs af alle etablerede forhandlingsstrukturer og tvinger grupper sammen, der ikke har tradition for at forhandle sammen, f. eks. tjenestemænd i staten og i den kommunale sektor.

Dette »bunkebryllup« er samtidig i strid med alle forhandlingsregler og hovedaftaler. Efter ACs opfattelse må det være et selvfølgeligt hensyn, når lovgivningsmagten griber ind i overenskomstforhold, at man i videst muligt omfang respekterer hovedaftaler og veletablerede forhandlingsfællesskaber.

De koordinationshensyn og hensyn til sammenhængen, der anføres i bemærkningerne, gør sig altid gældende ved forhandlinger i den offentlige sektor og er altså ikke en følge af det foreslåede lovindgreb.

Folketinget vil derfor, hvis lovforslaget på dette punkt gennemføres uændret, gøre sig skyldig i et indgreb over for det offentlige

arbejdsmarked, der går ud over lovforslagets egne intentioner.

I de almindelige bemærkninger til lovforslaget, side 5, spalte 1, afsnit 3, hedder det således:

»Det har ved forslaget's udarbejdelse været regeringen magtpåliggende, at det foreslåede indgreb i arbejdsmarkedets forhold sker på en sådan måde, at der mindst muligt ændres i det af parterne opbyggede overenskomstssystem.«

Også uden for den offentlige sektor kan der være behov for koordination, uden at man af den grund lægger op til en nedbrydning af de enkelte overenskomstområder.

Samtidig kan det anføres, at det fremlagte forslag om at slå hele det offentlige arbejdsmarked sammen omkring en fælles beløbsramme ikke er velegnet til at skabe arbejdsro og et bedre arbejdsklima på det offentliges arbejdspladser.

AC skal derfor foreslå, at der oprettes flere paritetiske nævn med hver sin beløbsramme inden for den offentlige sektor, således at etablerede forhandlingsfællesskaber kan respekteres.

ad § 11, stk. 1:

I det omfang sammensætningen af paritetiske nævn ikke respekterer etablerede forhandlingsfællesskaber, er det efter ACs opfattelse uacceptabelt med flertalsafgørelser i nævnet.

Ser man f. eks. på taktreguleringsnævnet for den offentlige sektor, der er et eksempel på et paritetisk nævn, der ikke følger de sædvanlige forhandlingsstrukturer, er det udtrykkeligt bestemt, at der kræves enighed i nævnet. Kan der ikke opnås enighed, overlades afgørelsen til opmanden.

ad spørgsmålet om ferieforlængelse: